

Het schrijverke

O krinklende winklende waterding,
met 't zwarte kabotseken aan,
wat zien ik toch geren uw kopke flink
al schrijven op't waterke gaan!
Gij leeft en gij roert en gij loopt zoo snel,
al zie'k u noch arrem noch been;
gij wendt en gij weet uwen weg zoo wel,
al zie'k u geen ooge geen een.
Wat waart, of wat zijt, of wat zult gij zijn?
Verklaar het en zeg het mij, toe!
Wat zijt gij toch, blinkende knopke fijn,
dat nimmer van schrijven zijt moe?
Gij loopt over't spiegelend water klaar,
en't water niet meer en verroert
dan of het een gladdige windtje waar,
dat stille over't waterke voert.
O schrijverkes, schrijverkes, zegt mij dan,
met twintigen zijt gij en meer,
en is er geen een die't mij zeggen kan:
Wat schrijft en wat schrijft gij zoo zeer?
Gij schrijft, en't en staat in het water niet,
gij schrijft, en't is uit en't is weg;
geen Christen en weet er wat dat bediedt:
och, schrijverke, zeg het mij, zeg!

Zijn't visselkes daar ge van schrijven moet?
Zijn't kruidekens daar van schrijft?
Zijn't keikes of bladtjes of blomkes zoet,
of't water, waarop dat ge drijft?
Zijn't vogelkes, kwietlende klachtgepiep,
of is 'et het blauwe gewelf,
dat onder en boven u blinkt, zoo diep,
of is het u, schrijverken, zelf?
En't krinklende winklende waterding,
met 't zwarte kapoteken aan,
het stelde en rechtte zijn oorkens flink,
en't bleef daar een stondeke staan:
"Wij schrijven," zoo sprak het, 'al kringelen af
het gene onze Meester, weleer,
ons makend en leerend, te schrijven gaf,
een lesse niet min nochte meer;
wij schrijven, en kunt gij die lesse toch
niet lezen, en zijt gij zoo bot?
Wij schrijven, herschrijven en schrijven nog,
den heiligen Name van God!"

De averulle en de blomme.

Daar zat ne keer een Averulle
en lekte met nen zom, zom, zom,
den dauw van op de blaren
die klaar bedreupeld waren
lijk met nen dreupel rom, rom, rom.

Wanneer zij fraai gedronken had,
zoo vloog ze scheef en krom, rom, rom,
al neuzlen en half dronken
tot waar de klerkes blonken
van eene schoone blom, lom, lom.

De blomme die ze kommen zag
en viel niet al te dom, dom, dom,
maar riep zoo, loos van zinnen:
'Hei Kobbe, kom mij spinnen
een kobbenet rondom, om, om.'

En Kobbe, die was seffens g'reed
en steld' heur pootjes krom, rom, rom:
zij spon heur looze net-ten
om heur daar in te zetten,
en zat daar stille en stom, tom, tom.

En als de Rulle kwam nabij
geflodderd, krom en slom, lom, lom,
zoo is ze in 't net gevlo-gen
en deerlijk uitgezogen
ofschoon zij jankte : 'Zom, zom, zom!'

De looze blomme loech ermee,
die looze booze blom, lom, lom,
eilaas zoo menig jonkher
wordt uitgezogen pronker,
om eene schoone blom, dom! dom!

Ach !

'k Wist een struikske blommen staan,
zesse stonden in knopen;
'k had ze geren zien open gaan,
en.... ze gingen open.

'k Wist een bloeiend struikske staan,
't droeg zes blinkende blommen;
'k ging ze 's morgens bezoeken zaan,
'k ging er 's avonds weeromme.

'Moeder, kijk, mijne blomkes kleen,
moeder, zie hoe ze lonken!
Zei de moeder 'Geef mij een!
'k Heb heur eentje geschonken.

'k Wist eene moeder, zij had nen keer
ook zes bloeiende knopen
staande tezamen jong en teer,
en..... nog nauwelijks open

God, in zijne aanbidlijkheid,
kwam heur eentje vragen:
en zij gaf het Hem, weende en zeid':
'Ach!' - 'k en hoorde geen klagen.

Hoort

Hoort hoe die twee waterleikes,
vluchtig vlietende onder 't gers,
over zand en over keikes
nooit van lopen 'n zijn te wers
hobbel, dobbel, drets, en drevelend
krinkele winkele weg, al krevelen,
nu alhier en dan aldaar,
lopen ze..... ai 'k en weet nie' waar.

Nauwelijks eerst een duimke diepe,
nieuw geboren onder 't zand,
worden z' haast een zelve striepken
half zoo breed als heel mijne hand:
rimpel, dimpel, donkel dansend,
uit ende in malkaar gekranseld,
nu alhier en dan aldaar,
lopen ze..... ai 'k en weet nie' waar.

Het meezennestje

Een meezennestje is uitgebroken,
dat, in den wulgentronk gedoken,
met vijftien eikes blonk;
ze zitten in den boom te spelen,
tak-op, tak-af, tak-uit, tak-in, tak-om met velen,
en 'k lach mij, 'k lach mij, 'k lach mij bijkans krom.

Het meezenmoërtje komt getrouwig,
komt op den lauwen noen,
al blauwig en geluwachtig groen;
het brengt hun dit en dat, om te azen,
tak-om, tak-op, tak-af, tak-uit, tak-in ze razen,
en kruipen, vlug, het meezennestje in.

Het meezenvaãrtje zit,
de looveren verduiken 't voor 't gestraal,
te tooveren, al in de meezentaal;
daar vliegen ze al med' een, te zamen,
tak-om, tak-op, tak-af, tak-in tak-uit , en, a-men,
het meezennestje is weêrom, is ijele en weer uit.